

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 25ης Ιουλίου 2008*

Στην υπόθεση C-152/08,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Ισπανία) με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Απριλίου 2008, στο πλαίσιο της δίκης

Real Sociedad de Fútbol SAD,

Nihat Kahveci

κατά

Consejo Superior de Deportes,

Real Federación Española de Fútbol,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, Μ. Πεζιζ (εισηγητή) και Ε. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Μ. Poiares Maduro
γραμματέας: R. Grass

κρίνοντας ότι πρέπει να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

¹ Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου, που υπογράφηκε στις 23 Νοεμβρίου 1970 στις

Βρυξέλλες και συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2760/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/002, σ. 149, στο εξής: πρόσθετο πρωτόκολλο), έχει δε προσαρτηθεί στη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, που υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 49, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως).

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Real Sociedad de Fútbol SAD και του N. Kahveci και, αφετέρου, του Consejo Superior de Deportes και της Real Federaci3n Espa3ola de Fútbol (ισπανική ομοσπονδία ποδοσφαίρου, στο εξής: RFEF), με αντικείμενο αθλητικού δικαίου διατάξεις που περιορίζουν τον αριθμό των παικτών υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιούνται σε αγώνες πρωταθλήματος ή κυπέλλου.

Το νομικό πλαίσιο

- 3 Η Συμφωνία Συνδέσεως έχει ως αντικείμενο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, την προαγωγή της συνεχούς και ισόρροπης ενίσχυσης των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών. Προς τούτο, η Συμφωνία Συνδέσεως περιλαμβάνει μια προπαρασκευαστική φάση, προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα στη Δημοκρατία της Τουρκίας να ενισχύσει την οικονομία της με τη συνδρομή της Κοινότητας (άρθρο 3), μια μεταβατική φάση, κατά τη διάρκεια της οποίας πρέπει να διασφαλιστούν η βαθμιαία εγκαθίδρυση τελωνειακής ένωσης και η προσέγγιση της οικονομικής πολιτικής των συμβαλλομένων μερών (άρθρο 4), και μια οριστική φάση, βασιζόμενη στην τελωνειακή ένωση και συνεπαγόμενη την ενίσχυση του συντονισμού της οικονομικής πολιτικής των συμβαλλομένων μερών (άρθρο 5).

4 Το άρθρο 6 της Συμφωνίας Συνδέσεως έχει ως εξής:

«Για να εξασφαλισθεί η εφαρμογή και η βαθμιαία ανάπτυξη του καθεστώτος της συνδέσεως, τα συμβαλλόμενα μέρη συνέρχονται στο πλαίσιο του Συμβουλίου Συνδέσεως, το οποίο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων, που του παρέχονται από τη συμφωνία.»

5 Το άρθρο 9 της Συμφωνίας Συνδέσεως ορίζει:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη αναγνωρίζουν ότι, στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας και υπό την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων, οι οποίες θα ηδύναντο να θεσπισθούν σύμφωνα με το άρθρο 8, κάθε διάκριση που βασίζεται στην ιθαγένεια απαγορεύεται, σύμφωνα με την αρχή η οποία εκτίθεται στο άρθρο 7 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Κοινότητας.»

6 Το πρόσθετο πρωτόκολλο το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο του 62, αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της Συμφωνίας Συνδέσεως, θεσπίζει, σύμφωνα με το άρθρο του 1, τους όρους, τον τρόπο και τον ρυθμό εφαρμογής της μεταβατικής φάσεως του άρθρου 4 της εν λόγω συμφωνίας.

7 Κατά το γράμμα του άρθρου 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου:

«Κάθε κράτος μέλος παραχωρεί στους εργαζομένους τουρκικής ιθαγένειας, που απασχολούνται στην Κοινότητα καθεστώς που χαρακτηρίζεται από την έλλειψη κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγένειας έναντι των υπηκόων των άλλων κρατών μελών της Κοινότητας, όσον αφορά τους όρους εργασίας και την αμοιβή.»

8 Το άρθρο 39, παράγραφος 1, του προσθέτου πρωτοκόλλου έχει ως εξής:

«Προ του τέλους του πρώτου έτους μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος πρωτοκόλλου, το Συμβούλιο Συνδέσεως θεσπίζει διατάξεις στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως για τους τουρκικής ιθαγένειας εργαζομένους που διακινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας και τα μέλη των οικογενειών τους, που κατοικούν εντός της Κοινότητας.»

9 Η απόφαση 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, για την προώθηση της συνδέσεως, προβλέπει στο άρθρο της 10, παράγραφος 1:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας αναγνωρίζουν υπέρ των Τούρκων εργαζομένων οι οποίοι είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά τους εργασίας καθεστώς που χαρακτηρίζεται από την ανυπαρξία οποιασδήποτε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας σε σχέση με τους κοινοτικούς εργαζομένους όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

10 Ο Ν. Kahveci είναι Τούρκος υπήκοος, ο οποίος διαμένει στην Ισπανία, όπου έχει λάβει άδεια παραμονής και άδεια εργασίας. Έχοντας προσληφθεί ως επαγγελματίας ποδοσφαιριστής βάσει συμβάσεως εργασίας με τον αθλητικό σύλλογο Real Sociedad de Fútbol SAD, έλαβε επαγγελματική άδεια της Ομοσπονδίας ως μη κοινοτικός παίκτης.

- 11 Ο Ν. Καηβεσί υπέβαλε, μέσω του εν λόγω αθλητικού συλλόγου, αίτηση στην RFEF για να αντικατασταθεί η άδειά του με άδεια επαγγελματία παίκτη όμοια προς αυτήν που διαθέτουν οι κοινοτικοί παίκτες. Προς στήριξη του αιτήματός του, επικαλέστηκε τη Συμφωνία Συνδέσεως και το πρόσθετο πρωτόκολλο.
- 12 Σύμφωνα με το άρθρο 129 του γενικού κανονισμού της RFEF, η άδεια επαγγελματία ποδοσφαιριστή είναι το εκδιδόμενο από την εν λόγω Ομοσπονδία έγγραφο που επιτρέπει στον αθλητή την άσκηση αυτού του αθλήματος υπό την ιδιότητα του εγγεγραμμένου σε αυτήν παίκτη, καθώς και τη συμμετοχή σε επίσημους αγώνες και αγώνες πρωταθλήματος ως παίκτη συγκεκριμένου συλλόγου.
- 13 Το άρθρο 173 του εν λόγω γενικού κανονισμού ορίζει:

«Οι ποδοσφαιριστές πρέπει να έχουν την ισπανική ιθαγένεια ή την ιθαγένεια κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, προκειμένου να εγγραφούν και να αποκτήσουν την άδεια επαγγελματία παίκτη, με την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπει ο παρών κανονισμός.»

- 14 Το άρθρο 176, παράγραφος 1, του εν λόγω γενικού κανονισμού ορίζει:

«Οι ομάδες που συμμετέχουν σε επίσημες εθνικές αθλητικές συναντήσεις επαγγελματικού χαρακτήρα μπορούν να εγγράφουν αλλοδαπούς μη κοινοτικούς παίκτες των οποίων ο αριθμός ορίζεται στις σχετικές συμφωνίες μεταξύ της RFEF, του φορέα διοργανώσεως του εθνικού πρωταθλήματος επαγγελματικού ποδοσφαίρου και της ενώσεως Ισπανών ποδοσφαιριστών, οι οποίες ρυθμίζουν επίσης τον αριθμό των ποδοσφαιριστών της κατηγορίας αυτής που μπορούν να συμμετέχουν ταυτοχρόνως σε αγώνα.

[...]»

- 15 Δυνάμει της συμφωνίας της 28ης Μαΐου 1999, η οποία συνήφθη μεταξύ της RFEF και του φορέα διοργανώσεως του εθνικού πρωταθλήματος επαγγελματικού ποδοσφαίρου, ο αριθμός παικτών μη υπηκόων των κρατών μελών οι οποίοι μπορούν να συμμετέχουν ταυτοχρόνως στη σύνθεση της ομάδας σε έναν αγώνα περιορίζεται, όσον αφορά την πρώτη κατηγορία, σε τρεις για τις αγωνιστικές περιόδους 2000/2001 έως 2004/2005, όσον αφορά δε τη δεύτερη κατηγορία, σε τρεις για τις αγωνιστικές περιόδους 2000/2001, καθώς και 2001/2002 και σε δύο για τις τρεις επόμενες αγωνιστικές περιόδους.
- 16 Με απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 2002, η RFEF απέρριψε την εν λόγω αίτηση του N. Kahveci. Ο N. Kahveci προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του Consejo Superior de Deportes.
- 17 Δεδομένου ότι η εν λόγω προσφυγή απορρίφθηκε με απόφαση της 26ης Ιουνίου 2002, ο N. Kahveci προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.
- 18 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Tribunal Superior de Justicia de Madrid αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Απαγορεύει το άρθρο 37 του [προσθέτου πρωτοκόλλου] την εφαρμογή εκ μέρους αθλητικής ομοσπονδίας επί επαγγελματία αθλητή τουρκικής ιθαγενείας, ο οποίος έχει προσληφθεί νομοτύπως από ισπανικό ποδοσφαιρικό σύλλογο, όπως αυτός της κύριας δίκης, ρυθμίσεως σύμφωνα με την οποία οι σύλλογοι μπορούν να χρησιμοποιούν στους αγώνες πρωταθλήματος ή κυπέλλου περιορισμένο μόνον αριθμό παικτών προερχόμενων από τρίτες χώρες, οι οποίες δεν ανήκουν στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 19 Σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα μπορεί να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη παραπέμπουσα στην προγενέστερη απόφαση ή στη σχετική νομολογία.
- 20 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν η απαγόρευση κάθε διακρίσεως, όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας, σε βάρος των Τούρκων εργαζομένων οι οποίοι είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας των κρατών μελών, την οποία επιβάλλουν τα άρθρα 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου και 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, έχει την έννοια ότι απαγορεύει την εφαρμογή επί επαγγελματία αθλητή τουρκικής ιθαγενείας, ο οποίος έχει προσληφθεί νομοτύπως από σύλλογο εγκατεστημένο σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ίδιου κράτους, δυνάμει του οποίου οι σύλλογοι μπορούν να χρησιμοποιούν στους αγώνες πρωταθλήματος ή κυπέλλου περιορισμένο μόνον αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.
- 21 Το ερώτημα αυτό είναι παρόμοιο με το ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο στο πλαίσιο των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2003, C-438/00, Deutscher Handballbund (Συλλογή 2003, σ. I-4135), και της 12ης Απριλίου 2005, C-265/03, Simutenkov (Συλλογή 2005, σ. I-2579).
- 22 Με την προαναφερθείσα απόφαση Deutscher Handballbund, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 38, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της ευρωπαϊκής συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, αφετέρου, υπογραφείσας στο Λουξεμβούργο στις 4 Οκτωβρίου 1993 και εγκριθείσας εξ ονόματος των Κοινοτήτων με την απόφαση 94/909/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 359, σ. 1, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Σλοβακίας), έχει την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή, επί επαγγελματία αθλητή σλοβακικής ιθαγενείας, ο οποίος απασχολείται νομοτύπως από σύλλογο εγκατεστημένο

σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ίδιου κράτους, σύμφωνα με τον οποίο επιτρέπεται στους συλλόγους να παρατάσσουν, στα πλαίσια των αγώνων πρωταθλήματος ή κυπέλλου, περιορισμένο αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

23 Με την προαναφερθείσα απόφαση *Simutenkon*, η οποία είχε ως αντικείμενο τις ίδιες διατάξεις του γενικού κανονισμού της RFEF και της συμφωνίας της 28ης Μαΐου 1999 που αναφέρεται στη σκέψη 15 της παρούσας διατάξεως με αυτές οι οποίες αποτελούν το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 23, παράγραφος 1, της συμφωνίας εταιρικής σχέσεως και συνεργασίας για τη σύναψη εταιρικής σχέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, αφετέρου, υπογραφείσας στην Κέρκυρα στις 24 Ιουνίου 1994 και εγκριθείσας εξ ονόματος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την απόφαση 97/800/EK, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1997 (ΕΕ L 327, σ. 1, στο εξής: Συμφωνία εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας), πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή επί επαγγελματία αθλητή ρωσικής ιθαγένειας, ο οποίος απασχολείται νομίμως από σύλλογο εδρεύοντα σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ίδιου κράτους, δυνάμει του οποίου οι ομάδες μπορούν να χρησιμοποιούν, σε αγώνα πρωταθλήματος, περιορισμένο αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

24 Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι κανόνας που περιορίζει τον αριθμό των επαγγελματιών παικτών υπηκόων της οικείας τρίτης χώρας, οι οποίοι μπορούν να συμμετέχουν στη σύνθεση ομάδας στο πλαίσιο αγώνα πρωταθλήματος, αφορά τους όρους εργασίας, στον βαθμό που έχει άμεση επίπτωση στη συμμετοχή, στους εν λόγω αγώνες, επαγγελματία παίκτη ο οποίος απασχολείται ήδη νομίμως στο κράτος μέλος υποδοχής (προαναφερθείσες αποφάσεις *Deutscher Handballbund*, σκέψεις 44 έως 46, καθώς και *Simutenkon*, σκέψεις 32, 36 και 37).

25 Πάντως, το άρθρο 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου προσομοιάζει πολύ, κατά το γράμμα, με το άρθρο 38, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της Συμφωνίας Συνδέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Σλοβακίας, καθώς και με το γράμμα του άρθρου 23, παράγραφος 1, της Συμφωνίας εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας.

26 Συγκεκριμένα, η διατύπωση του άρθρου 38, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της Συμφωνίας Συνδέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Σλοβακίας είχε ως εξής:

«Υπό την επιφύλαξη των όρων και προϋποθέσεων που ισχύουν σε κάθε κράτος μέλος [...] δεν επιβάλλεται καμία διάκριση λόγω ιθαγενείας στη μεταχείριση των εργαζομένων υπηκόουτητας Σλοβακικής Δημοκρατίας, οι οποίοι απασχολούνται νομίμως στο έδαφος κράτους μέλους, όσον αφορά τους όρους εργασίας, τις αποδοχές ή τις απολύσεις, σε σύγκριση με τους υπηκόους του οικείου κράτους μέλους».

27 Το άρθρο 23, παράγραφος 1, της Συμφωνίας εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας προέβλεπε:

«Με την επιφύλαξη των νόμων, των όρων και των διαδικασιών που ισχύουν σε κάθε κράτος μέλος, η Κοινότητα και τα κράτη μέλη της καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να εξασφαλίσουν ότι, σε σύγκριση με τους υπηκόους κράτους μέλους, δεν επιβάλλεται διακριτική μεταχείριση λόγω ιθαγενείας των νομίμως απασχολούμενων Ρώσων υπηκόων στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους όσον αφορά τους όρους εργασίας, τις αποδοχές τους ή την απόλυσή τους.»

28 Όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν, με σαφείς, συγκεκριμένους και απαλλαγμένους αιρέσεων όρους, σε κάθε κράτος μέλος να υποβάλλει σε διαφορετική, έναντι των υπηκόων του, μεταχείριση τους εργαζομένους της οικείας τρίτης χώρας, λόγω της ιθαγενείας τους, όσον αφορά τους όρους εργασίας, τις αποδοχές ή την απόλυση. Οι ιδιώτες μπορούν να επικαλούνται τις ως άνω διατάξεις ενώπιον των δικαστηρίων των κρατών μελών (προαναφερθείσες αποφάσεις Deutscher Handballbund, σκέψεις 28 έως 30, και Simutenkon, σκέψεις 22 έως 24).

- 29 Η διαπίστωση αυτή πρέπει να ισχύσει για το άρθρο 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου, του οποίου η διατύπωση δεν διαφέρει ουσιαστικά από τα άρθρα 38, παράγραφος 1, της Συμφωνίας Συνδέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Σλοβακίας και 23, παράγραφος 1, της Συμφωνίας εταιρικής σχέσεως Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων-Ρωσίας. Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, το οποίο επαναλαμβάνει τον κανόνα του άρθρου 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου, καθιερώνει, με όρους σαφείς, ακριβείς και ανεπιφύλακτους, την απαγόρευση προς τα κράτη μέλη να προβαίνουν σε διακρίσεις λόγω της ιθαγένειας, σε βάρος Τούρκων διακινούμενων εργαζομένων, ενταγμένων στη νόμιμη αγορά εργασίας των κρατών αυτών, όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας (απόφαση της 8ης Μαΐου 2003, C-171/01, *Wählergruppe Gemeinsam*, Συλλογή 2003, σ. I-4301, σκέψη 57).
- 30 Κατά τα λοιπά, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η διαπίστωση ότι η απαγόρευση διακρίσεων λόγω της ιθαγένειας σε βάρος Τούρκων εργαζομένων, ενταγμένων στη νόμιμη αγορά εργασίας των κρατών αυτών, όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας, έχει άμεσο αποτέλεσμα είναι σύμφωνη προς τον σκοπό της Συμφωνίας Συνδέσεως. Συγκεκριμένα, η Συμφωνία Συνδέσεως έχει ως σκοπό τη σύσταση συνδέσεως που αποβλέπει να προαγάγει την ανάπτυξη των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, μεταξύ άλλων, με τη σταδιακή υλοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Ο σκοπός αυτός επιτρέπει την εκ μέρους της Κοινότητας αναγνώριση αμέσου αποτελέσματος στις διατάξεις της συμφωνίας που θεσπίζουν αρκούντως συγκεκριμένες και ανεπιφύλακτες αρχές, ώστε να εφαρμόζονται από τα εθνικά δικαστήρια (απόφαση *Wählergruppe Gemeinsam*, προαναφερθείσα, σκέψεις 62, 65 και 66).
- 31 Από τα ανωτέρω προκύπτει σαφώς ότι η ερμηνεία που δέχθηκε το Δικαστήριο με τις προαναφερθείσες αποφάσεις *Deutscher Handballbund* και *Simutenkon* έχει εφαρμογή και στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως.
- 32 Κατά συνέπεια, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η απαγόρευση διακρίσεων σε βάρος Τούρκων εργαζομένων, ενταγμένων στη νόμιμη αγορά εργασίας των κρατών μελών, όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας, την οποία επιβάλλουν τα άρθρα 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου και 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, έχει την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή επί επαγγελματία

αθλητή τουρκικής ιθαγένειας, ο οποίος απασχολείται νομίμως από σύλλογο εδρεύοντα σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ίδιου κράτους, δυνάμει του οποίου οι ομάδες μπορούν να χρησιμοποιούν, σε αγώνα πρωταθλήματος ή κυπέλλου, περιορισμένο μόνον αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 33 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαινεται:

Η απαγόρευση διακρίσεων σε βάρος Τούρκων εργαζομένων, ενταγμένων στη νόμιμη αγορά εργασίας των κρατών μελών, όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας, την οποία επιβάλλουν το άρθρο 37 του προσθέτου πρωτοκόλλου, που υπογράφηκε στις 23 Νοεμβρίου 1970 στις Βρυξέλλες και συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2760/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972, έχει δε προσαρτηθεί στη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, που υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963, καθώς και το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως,

της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, για την προώθηση της συνδέσεως, έχει την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή επί επαγγελματία αθλητή τουρκικής ιθαγένειας, ο οποίος απασχολείται νομίμως από σύλλογο εδρεύοντα σε κράτος μέλος, κανόνα θεσπισθέντος από αθλητική ομοσπονδία του ιδίου κράτους, δυνάμει του οποίου οι ομάδες μπορούν να χρησιμοποιούν, σε αγώνα πρωταθλήματος ή κυπέλλου, περιορισμένο μόνον αριθμό παικτών προερχομένων από τρίτες χώρες οι οποίες δεν είναι μέρη της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

(υπογραφές)